

DEEL EEN

Zij die alles hebben verloren, zijn vrij om te worden wie ze maar willen. Het is een hoge prijs om te betalen, maar zo is het met grootsheid altijd.

Uit: Het Boek der Stormen

1

Kapitein Sin Toa dreef al vele jaren handel op deze zeeën, en zoiets als dit had hij al eerder gezien. Maar dat maakte het niet gemakkelijker.

Het dorp IJle Hoop was een kleine gemeenschap, gevestigd op een van de koude zuidelijke eilanden aan de rand van het keizerrijk. Kapitein Toa was een van de weinige handelsvaarders die met zijn schip zo ver zuidelijk kwam, en dan nog slechts één keer per jaar. Het ijs dat zich op het water vormde maakte het gebied gedurende de wintermaanden vrijwel onmogelijk te bereiken.

Maar de gedroogde vis, de baleinen en de ruwe lampenolie die ze uit walvispek persten waren goede lading die in Steenpiek en Nieuw Laven een mooie prijs opleverde. De dorpingen waren op hun typisch zuidelijke, zwijgzame manier altijd beleefd en inschikkelijk. En het was een gemeenschap die in deze barre omstandigheden al eeuwenlang het hoofd boven water had weten te houden, iets waar Toa een diep respect voor had.

Er ging dan ook een steek van verdriet door hem heen toen hij uitkeek over wat er van het dorp was overgebleven. Terwijl zijn schip de kleine haven binnengleed, speurde hij de zandpaden en stenen hutten af, maar nergens zag hij een teken van leven.

‘Wat is er aan de hand, kapitein?’ vroeg Kervel, zijn eerste

stuurman. Goeie kerel. Op zijn manier loyaal, hoewel hij niet altijd even eerlijk zijn deel van het werk voor zijn rekening nam.

‘Alles hier is dood,’ zei Toa rustig. ‘We gaan niet aan land.’

‘Dood, kapitein?’

‘Er is geen levende ziel te bekennen.’

‘Misschien zijn ze naar een of andere plaatselijke religieuze bijeenkomst,’ zei Kervel. ‘Zo ver naar het zuiden hebben mensen zo hun eigen gewoonten en gebruiken.’

‘Ik vrees dat het dat niet is.’

Toa wees met zijn dikke, met littekens bedekte vinger naar de kade. Er was een groot bord op het hout vastgetimmerd. Op het bord stond een zwart ovaal, waaruit acht zwarte lijnen naar beneden dropen.

‘Moge God ze redden,’ fluisterde Kervel, terwijl hij zijn gebreide wollen muts van zijn hoofd nam.

‘Dat is het probleem,’ zei Toa. ‘Dat heeft hij dus niet gedaan.’

De twee mannen staarden naar het bord. Er was geen enkel geluid, behalve de koude wind die aan Toa’s lange wollen jas en baard rukte.

‘Wat doen we, kapitein?’ vroeg Kervel.

‘We gaan niet aan land, dat is zeker. Laat de smiezen het anker uitgooien. Het wordt al laat. Ik wil niet in het donker door deze ondiepe wateren navigeren, dus we overnachten hier. Maar één ding staat vast, we varen bij het krieken van de dag terug naar zee en laten ons in IJle Hoop nooit meer zien.’

De volgende ochtend hesen ze de zeilen. Toa hoopte dat ze binnen drie dagen Stormeiland zouden bereiken en dat de monniken daar genoeg goed bier in de verkoop hadden om zijn verliezen te dekken.

In de tweede nacht vonden ze de verstekeling.

Toa werd gewekt door gebonk op de deur van zijn hut.

‘Kapitein!’ riep Kervel. ‘De nachtwacht. Ze hebben... een klein meisje gevonden.’

Toa kreunde. Hij had voor hij naar bed ging wat te veel grog gedronken, en de stekende pijn was al voelbaar achter zijn ogen.

‘Een meisje?’ vroeg hij, na een korte stilte.

‘J-j-ja, kapitein.’

‘Alle hellewateren,’ mompelde hij. Hij klom uit zijn hangmat en trok zijn koude, vochtige broek, zijn jas en zijn laarzen aan. Een vrouw aan boord, hoe klein ook, betekende ongeluk in deze zuidelijke zeeën. Iedereen wist dat. Terwijl hij erover nadacht hoe hij van deze verstekeling af moest komen, deed hij de deur open en trof tot zijn verbazing alleen Kervel aan, die zijn wollen muts ronddraaide in zijn handen.

‘Nou? Waar is het meisje?’

‘Bij de achterplecht, kapitein,’ zei Kervel.

‘Waarom heb je haar niet naar me toe gebracht?’

‘Nou, eh... het zit zo... De mannen kunnen haar niet achter het reservetouwwerk vandaan krijgen.’

‘Ze kunnen haar niet...’ Toa vroeg zich zuchtend af waarom niemand haar bewusteloos had geslagen en uit haar schuilplaats had gesleurd. Het was niks voor zijn mannen om weekhartig te worden als het om een klein meisje ging. Misschien kwam het door IJle Hoop. Misschien had het vreselijke lot van dat dorp zijn mannen meer dan gewoonlijk bewust gemaakt van hun eigen vooruitzichten op de hemel.

‘Goed,’ zei hij. ‘Breng me naar haar toe.’

‘Tot uw orders, kapitein,’ zei Kervel, duidelijk opgelucht dat de kapitein zijn frustratie niet op hem botvierde.

Toa trof zijn mannen aan bij het luik naar het scheepsruim waarin het reservetouwwerk lag opgeslagen. Ze starden naar beneden in de duisternis, terwijl ze tegen elkaar mompelden en gebaren maakten om het kwaad te bezweren. Toa pakte een lan- taarn van een van hen en scheen in het gat, benieuwd waarom

een klein meisje zijn mannen zo de stuipen op het lijf wist te jagen.

‘Luister eens, meidje. Jij moet...’

Ze zat ingeklemd tussen de stapels zware scheepslijnen. Ze zag er vies en uitgehongerd uit, maar verder leek ze een redelijk normaal kind van een jaar of acht. Knap zelfs, op de zuidelijke manier, met een bleke huid, sproeten en haar dat zo lichtblond was dat het bijna wit leek. Maar er was iets met haar ogen als ze je aankeek. Ze waren leeg, of erger nog dan leeg. Het waren ijsmeren die alle warmte die je in je had vermorzelden. Het waren oeroude ogen. Gebroken ogen. Ogen die te veel hadden gezien.

‘We probeerden haar eruit te trekken, kapitein,’ zei een van de mannen. ‘Maar ze zit diep weggestopt. En... nou ja... ze is...’

‘Juist,’ zei Toa.

Hij knielde naast de opening en dwong zichzelf haar te blijven aankijken, ook al wilde hij zijn blik het liefst afwenden.

‘Hoe heet je, meisje?’ vroeg hij, veel zachter nu.

Ze staarde hem aan.

‘Ik ben de kapitein van dit schip, meisje,’ zei hij. ‘Weet je wat dat betekent?’

Ze knikte langzaam, één keer.

‘Het betekent dat iedereen op dit schip moet doen wat ik zeg. Jij ook. Begrepen?’

Ze knikte weer.

Hij stak een bruine, harige hand in het ruim.

‘Zo, meisje. Ik wil dat je daarachter vandaan komt en mijn hand pakt. Ik zweer dat je op dit schip geen kwaad zal overkomen.’

Secondelang was er geen enkele beweging. Toen stak het meisje aarzelend haar broodmagere handje uit en liet het in Toa’s reuzehand verdwijnen.

Toa en het meisje waren terug in zijn hut. Hij vermoedde dat ze wel zou gaan praten als ze niet door een stuk of tien verbeterde zeelui werd aangestaard. Hij gaf haar een deken en een kop hete grog. Hij wist wel dat grog geen spul was om aan kleine meisjes te geven, maar het was het enige wat hij aan boord had, behalve vers water, en dat was veel te kostbaar om zomaar te verspillen.

Nu zat hij aan zijn bureau en zij zat in zijn kooi, met de deken strak om haar schouders gewikkeld en de dampende kop grog in haar piepkleine handjes. Ze nam een slok, en Toa verwachtte dat ze ineen zou krimpen van de scherpe smaak, maar ze slikte het alleen maar door en bleef hem met die lege, gebroken ogen van haar aanstaren. Ze hadden de koudste kleur blauw die hij ooit had gezien, dieper dan de zee zelf.

‘Ik vraag het je nog een keer, meisje,’ zei hij, hoewel zijn toon nog steeds vriendelijk was. ‘Hoe heet je?’

Ze staaarde hem alleen maar aan.

‘Waar kom je vandaan?’

Nog steeds die starende blik.

‘Kom je...’ Hij kon zelf niet geloven dat hij het dacht, laat staan dat hij het vroeg. ‘Kom je uit IJle Hoop?’

Nu knipperde ze met haar ogen, alsof ze uit een trance ontwaakte. ‘IJle Hoop.’ Haar stem was schor door het weinige gebruik. ‘Ja. Dat klopt.’ Iets aan de manier waarop ze sprak maakte dat Toa een huivering moest onderdrukken. Haar stem was net zo leeg als haar ogen.

‘Hoe ben je op mijn schip gekomen?’

‘Dat is daarna gebeurd,’ zei ze.

‘Waarna?’ vroeg hij.

Toen keek ze hem aan, en haar ogen waren niet leeg meer. Ze waren vol. Zo vol dat Toa het gevoel had dat zijn oude zee-manshart elk moment als een dweil kon worden uitgewrongen in zijn borst.

‘Ik zal het u vertellen,’ zei ze, en haar stem was net zo vochtig

en vol als haar ogen. ‘Ik vertel het alléén aan u. En daarna zal ik het nooit meer hardop zeggen.’

Ze was bij de rotsen geweest. Daarom hadden ze haar niet opgemerkt.

Ze was dol op de rotsen. Enorme, puntige zwarte keien waar ze op kon klimmen, boven de brekende golven. Haar moeder stond doodsangsten uit als ze zag hoe ze van de ene rots naar de andere oversprong. ‘Straks bezeer je je!’ zei ze altijd. En ze bezeerde zich. Vaak. Haar schenen en knieën zaten vol korsten en littekens van de scherpe rotspunten. Maar dat kon haar niet schelen. Ze hield toch van ze. En als het eb werd, lagen er aan hun voet altijd kostbaarheden, half begraven onder het grijze zand. Lege schilden van krabben, visgraten, schelpen en soms, als ze veel geluk had, stukjes zeeglas. Die waren haar grootste schat.

‘Wat is dit?’ had ze op een avond aan haar moeder gevraagd, toen ze na het eten bij het vuur zaten, haar buik lekker warm en vol van de visstoofpot. Ze hield een stukje rood zeeglas tegen het licht, zodat de kleur op de stenen muur van hun hut scheen.

‘Het is glas, mijn meeuwje,’ zei haar moeder, terwijl haar vingers druk in de weer waren om een visnet voor vader te herstellen. ‘Stukjes glas die zijn gepolijst door de zee.’

‘Maar waarom zit er kleur in?’

‘Om het mooier te maken, denk ik.’

‘Waarom hebben wij geen gekleurd glas?’

‘Ach, dat is allemaal maar dure opschik uit het noorden,’ zei haar moeder. ‘Wij hebben dat hier niet nodig.’

Dat maakte het zeeglas voor haar nog aantrekkelijker. Ze spaarde de stukjes tot ze er genoeg had om ze met een stuk hennepouw aan elkaar te rijgen en er een ketting van te maken. Ze gaf de ketting aan haar vader, een norse, zwijgzame visser, voor zijn verjaardag. Hij hield hem in zijn gelooid hand en monsterde de helderrode, blauwe en groene stukjes glas met een be-

hoedzame blik. Maar toen keek hij in haar ogen en zag hoe trots ze was en hoeveel dit ding voor haar betekende. Zijn verweerde gezicht plooidde zich tot een glimlach terwijl hij de ketting voorzichtig om zijn nek bond. De andere vissers plaagden hem er wekenlang mee, maar hij raakte alleen maar met zijn vereelde vingertoppen het zeeglas aan en glimlachte weer.

Toen zij die dag kwamen, was het net laagwater en speurde ze langs de voet van haar rotsen naar nieuwe schatten. Ze had de toppen van hun masten in de verte gezien, maar ze was veel te geconcentreerd bezig met haar jacht op zeeglas om op onderzoek uit te gaan. Pas toen ze boven op een van de rotsen klom om haar verzameling schelpen en visgraten uit te pluizen, viel het haar op hoe vreemd het schip eruitzag. Een groot, hoekig ding met maar liefst drie zeilen en kanongaten langs de zijkant. Heel anders dan de handelsschepen. De aanblik stond haar helemaal niet aan. En dat was nog voordat ze de dikke rookpluim uit haar dorp zag opstijgen.

Ze rende met haar magere beentjes door het zand en het hoge gras en baande zich tussen de armetierige bomen door een weg naar haar dorp. Als er brand was, zou haar moeder niet de moeite nemen om de kostbaarheden in veiligheid te brengen die ze in de houten kist onder haar bed had weggestopt. Dat was het enige waar ze aan kon denken. Ze had te veel tijd en moeite gestoken in het verzamelen van haar schatten om ze kwijt te raken. Zij waren het waardevolste wat ze had. Dat dacht ze tenminste.

Toen ze dichterbij kwam, zag ze dat het vuur zich over het hele dorp had verspreid. Er waren mannen die ze niet kende, in wit met gouden uniformen, met helmen en borstharnassen. Ze vroeg zich af of het soldaten waren. Maar soldaten hoorden het volk te beschermen. Deze mannen dreven alle mensen bijeen in het midden van het dorp en bedreigden hen met zwaarden en geweren.

Toen ze de geweren zag, bleef ze abrupt staan. Ze had nog maar

één keer eerder een geweer gezien, van Shamka, de dorpsoudste. Elke winter, in de avond voor het nieuwe jaar, loste hij een schot naar de maan om hem uit zijn slaap te wekken en de zon terug te brengen. De geweren van deze soldaten zagen er anders uit. Naast de houten kolf, de ijzeren buis en de haan hadden ze een ronde cilinder.

Ze probeerde net uit te maken of ze dichterbij moest komen of zich beter kon verstoppen, toen Shamka uit zijn hut tevoorschijn kwam, een boze kreet slaakte en zijn geweer afvuurde op de dichtstbijzijnde soldaat. Het gezicht van de soldaat verslapte toen het schot hem raakte en hij viel achterover in de modder. Een van de andere soldaten hief zijn wapen en vuurde op Shamka, maar hij miste. Shamka lachte triomfantelijk. Maar toen schoot de indringer een tweede keer, zonder te herladen. Er verscheen een stomverbaasde blik op Shamka's gezicht terwijl hij naar zijn borst greep en omviel.

Het meisje begon bijna te gillen. Maar ze beet zo hard ze kon op haar lip om zich in te houden en liet zich in het hoge gras vallen.

Ze lag daar urenlang in het koude, modderige veld. Ze moest haar kaken op elkaar klemmen om niet te klappertanden. Ze hoorde de soldaten naar elkaar schreeuwen, en er klonk een vreemd geflapper en getimmer. Soms hoorde ze een van de dorpingen smekend vragen wat ze hadden gedaan om de keizer te mishagen. Het enige antwoord was een harde oorvijs.

Het was donker en de vlammen waren allemaal gedoofd toen ze op haar gevoelloos geworden benen hurkte en weer keek.

Midden in het dorp was een enorme bruine canvas tent opgericht, die minstens vijf keer zo groot was als de hutten in het dorp. De soldaten stonden er in een kring omheen, met fakkels in hun hand. Haar dorpsgenoten zag ze nergens. Voorzichtig kroop ze wat dichterbij.

Bij de ingang van de tent stond een lange man die was gekleed in een lange witte cape met een kap in plaats van een uniform.

In zijn handen hield hij een grote houten kist. Een van de soldaten opende de flap voor de ingang van de tent. De man in de cape liep vergezeld door een soldaat de tent binnen. Even later kwamen ze allebei weer tevoorschijn, maar de man had de kist niet meer bij zich. De soldaat bond de flap vast, zodat de ingang openbleef, en bedekte de opening vervolgens met een net dat zo fijnmazig was dat zelfs de kleinste vogel er niet doorheen had kunnen glippen.

De man met de cape pakte een notitieboek uit zijn zak en soldaten haalden een kleine tafel en een stoel, die ze voor hem neerzetten. Hij ging aan de tafel zitten, en een soldaat overhandigde hem een ganzenpen en inkt. De man begon onmiddellijk te schrijven, maar pauzeerde regelmatig om door het net in de tent te kijken.

Uit de tent begonnen kreten op te stijgen. Op dat moment drong het tot het meisje door dat alle dorpelingen daarbinnen waren. Ze wist niet waarom ze schreeuwden, maar het beangstigde haar zo dat ze zich weer in de modder liet vallen en haar handen voor haar oren hield om het geluid buiten te sluiten. Het geschreeuw duurde maar een paar minuten, maar het duurde lange tijd voor ze zichzelf ertoe kon brengen om weer te kijken.

Op het licht van een lantaarn bij de ingang van de tent na was het nu helemaal donker. De soldaten waren vertrokken en alleen de man in de cape was gebleven en zat druk te schrijven in zijn notitieboek. Af en toe tuurde hij in de tent en keek fronsend op zijn zakhorloge. Ze vroeg zich af waar de soldaten waren, maar toen zag ze dat het vreemde hoekige schip aan de kade verlicht was, en toen ze haar oren spitste, hoorde ze het geluid van ruwe mannenstemmen.

Het meisje kroop door het hoge gras naar de zijkant van de tent die het verst van de man verwijderd was. Niet dat hij haar zou hebben gezien. Hij leek zo verdiept in zijn schrijfwerk dat ze waarschijnlijk zo langs hem heen had kunnen lopen zonder

dat hij er iets van merkte. Toch ging haar hart als een razende tekeer toen ze het kleine stukje open terrein tussen het hoge gras en de zijkant van de tent overstak. Toen ze de tent eindelijk had bereikt, ontdekte ze dat de onderkant zo strak was vastgepind dat ze verschillende pennen uit de grond moest trekken voor ze onder het tentzeil door kon glippen.

Binnen was het nog donkerder dan buiten en de lucht was warm en benauwd. De dorpelingen lagen allemaal met gesloten ogen op de grond, vastgeketend aan elkaar en aan de dikke tentstokken. In het midden stond de houten kist, met het deksel ernaast. Over de grond verspreid lagen dode wespen, zo groot als vogels.

In een hoek helemaal aan de andere kant van de tent zag ze haar vader en moeder, net zo roerloos als de rest. Ze kroop snel naar hen toe, terwijl er een misselijkmakende angst door haar maag schoot.

Maar toen bewoog haar vader zwakjes, en ze werd overspoeld door opluchting. Misschien kon ze hen nog redden. Ze schudde haar moeder zachtjes heen en weer, maar ze reageerde niet. Toen schudde ze haar vader, maar hij kreunde alleen maar. Zijn wimpers trilden even, maar zijn ogen bleven gesloten.

Ze keek om zich heen, op zoek naar een manier om de ketenen los te maken. Er klonk een luid gezoem dicht bij haar oor. Ze draaide zich om en zag een enorme wesp boven haar schouder zweven. Voor hij haar kon steken, schoot er een hand langs haar gezicht die het beest opzij mepte. De wesp tolde wild rond, met één gebroken vleugel, en viel op de grond. Ze draaide zich om en zag haar vader, met een van pijn verwrongen gezicht.

Hij greep haar pols. 'Ga!' gromde hij. 'Weg hier.' Toen gaf hij haar zo'n harde zet dat ze achterover op haar billen viel.

Ze staarde hem verschrikt aan, maar wenste tegelijkertijd dat ze iets kon doen om de verschrikkelijke blik vol pijn van zijn gezicht weg te nemen. Om haar heen zag ze anderen bewegen, hun ge-

zichten vertrokken van dezelfde ondraaglijke pijn als haar vader.

Toen zag ze dat haar vaders ketting van zeeglas een vreemd sprongetje maakte. Ze keek beter. Het gebeurde weer. Haar vader kromde zijn rug. Zijn ogen en zijn mond gingen wijd open, alsof hij wilde schreeuwen, maar hij bracht alleen een vochtig, gorgelend geluid voort. Zijn nek barstte open en er kwam een witte worm tevoorschijn, zo dik als een vinger. Bloed stroomde uit zijn lichaam terwijl andere wormen zich uit zijn borst en buik naar buiten werkten.

Haar moeder werd happend naar adem wakker en haar ogen starden wild om zich heen. Haar huid was al aan het bewegen. Ze stak haar hand uit en riep haar dochters naam.

Overal om haar heen rukten de andere dorpelingen aan hun ketenen terwijl de wormen zich een weg naar buiten baanden. Al gauw was de grond één kronkelende witte massa.

Ze wilde wegvlugten. In plaats daarvan hield ze haar moeders hand vast en keek hoe ze kronkelde en schokte terwijl de wormen haar van binnenuit opaten. Ze verroerde zich niet en wendde haar blik niet af, tot haar moeder niet meer bewoog. Pas toen kwam ze struikelend overeind, glipte onder het tentzeil door en rende terug naar het hoge gras.

Ze keek vanuit de verte toe terwijl de soldaten bij het kriecken van de dag terugkeerden met grote jute zakken. De man met de cape ging even de tent in, kwam weer naar buiten en schreef weer wat op in zijn notitieboek. Dit deed hij nog twee keer, waarna hij iets zei tegen een van de soldaten. Die knikte en gaf een teken, en de groep met de zakken liep op een rij de tent in. Toen ze weer naar buiten kwamen, zaten de zakken vol met kronkelende bulten, waarvan ze vermoedde dat het de wormen waren. De soldaten droegen de zakken naar het schip terwijl de rest de tent afbrak, zodat de lichamen die binnen hadden gelegen werden onthuld.

De man met de cape keek toe terwijl de soldaten de ketenen

van de stapel lijken losmaakten. Terwijl hij daar stond, prentte het kleine meisje zijn gezicht in haar geheugen. Bruin haar, een teruggetrokken kin, een scherp, ratachtig gezicht met het litteken van een brandwond op zijn linkerwang.

Uiteindelijk zeilden ze weg in hun grote, hoekige schip, nadat ze eerst een bord met een vreemd teken op de kade hadden vastgetimmerd. Toen ze uit het zicht waren verdwenen, kroop ze terug naar het dorp. Ze deed er vele dagen over. Misschien weken. Maar ze begroef ze allemaal.

Kapitein Sin Toa staaarde neer op het meisje. Tijdens haar verhaal had ze met grote ogen vol ontzetting voor zich uit gekeken. Maar nu verscheen weer dezelfde kille leegte in haar blik die hij had gezien toen hij haar de eerste keer zover probeerde te krijgen om uit het ruim te komen.

‘Hoelang geleden is dat gebeurd?’ vroeg hij.

‘Weet ik niet,’ zei ze.

‘Hoe ben je aan boord gekomen?’ vroeg hij. ‘We hebben niet aangemeerd.’

‘Ik heb gezwommen.’

‘Een flinke afstand.’

‘Ja.’

‘En wat moet ik nu met je doen?’

Ze haalde haar schouders op.

‘Een schip is geen plek voor een klein meisje.’

‘Ik moet blijven leven,’ zei ze. ‘Om die man te vinden.’

‘Weet je wie het was? Wat dat teken betekende?’

Ze schudde haar hoofd.

‘Dat was het wapen van de biospinner van de keizer. Je kunt maar beter bidden dat je nooit meer bij die man in de buurt komt.’

‘Dat gebeurt wel,’ zei ze rustig. ‘Ooit. Al moet ik er mijn hele leven op wachten. Ik zal hem vinden. En ik zal hem vermoorden.’

Kapitein Toa wist dat ze niet aan boord kon blijven. Er werd gezegd dat maagden, zelfs maagden van acht jaar, in deze wateren even onfeilbaar de aandacht van zeeslangen konden trekken als een emmer vol bloed. De bemanning zou maar zo aan het muiten kunnen slaan als hij het in zijn hoofd haalde een meisje aan boord te houden. Maar hij was ook niet van plan om haar overboord te gooien of haar ergens op een kaal stuk rots achter te laten. Toen ze de volgende dag voet aan land zetten op Stormeiland, benaderde hij de overste van de Vinchenorde, een gerimpelde oude monnik met de naam Hurlo.

‘Het meisje heeft dingen gezien die niemand zou moeten zien,’ zei hij. Ze stonden samen op de stenen binnenplaats van het klooster, waar de hoge, zwartstenen tempel dreigend boven hen uittorende. ‘Ze is gebroken. Misschien is een kloosterleven het enige wat haar nog rest.’

Hurlo schoof zijn handen in de mouwen van zijn zwarte pij. ‘Ik voel met u mee, kapitein. Dat meen ik. Maar de Vinchenorde is alleen voor mannen.’

‘Maar u kunt toch wel een bediende gebruiken?’ zei Toa. ‘Ze is een boerenkind, ze is gewend om hard te werken.’

Hurlo knikte. ‘Dat zouden we kunnen doen. Maar wat gebeurt er als ze ouder wordt en tot wasdom komt? Ze zal mijn broeders te veel afleiden, vooral de jongeren.’

‘Houdt u haar dan tot die tijd hier. U hebt haar dan in elk geval een aantal jaren onderdak gegeven en haar lang genoeg in leven gehouden om haar eigen weg te vinden.’

Hurlo sloot zijn ogen. ‘Het zal hier voor haar geen gemakkelijk leven zijn.’

‘Ik denk niet dat ze zou weten wat ze met een gemakkelijk leven aan zou moeten.’

Hurlo keek Toa aan. En tot diens verrassing verscheen er plotseling een glimlach op zijn gezicht, en zijn oude ogen begonnen te glinsteren. ‘We nemen dit gebroken kind dat je hebt gevonden

op. Een beetje chaos in de orde brengt verandering. Misschien in positieve zin.'

Toa haalde zijn schouders op. Hij had Hurlo en de Vinchenorde nooit helemaal begrepen. 'Als u het zegt, grootleraar.'

'Hoe heet het kind?' vroeg Hurlo.

'Dat zegt ze om de een of andere reden niet. Ik zou bijna denken dat ze haar naam is vergeten.'

'Hoe zullen we haar dan noemen, dit kind dat uit een nachtmerrie is geboren? Ik vermoed dat het nu aan ons, haar onwaarschijnlijke voogden, is om haar een naam te geven.'

Kapitein Sin Toa trok aan zijn baard terwijl hij hier even over nadacht. 'Misschien moet ze heten naar het dorp waar ze levend uit is gekomen. Dan blijft er in elk geval nog iets van de herinnering bewaard. Noem haar IJle Hoop.'